

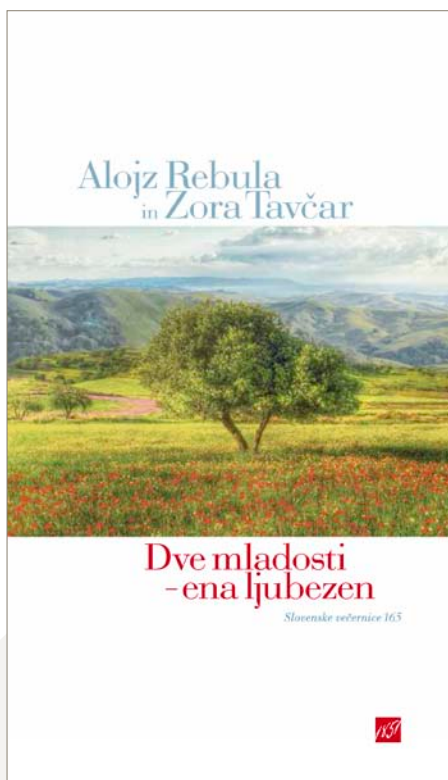

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

ALOJZ REBULA IN ZORA TAVČAR: DVE MLADOSTI, ENA LJUBEZEN

Podatki o knjigi

- Naslov: Dve mladosti, ena ljubezen
- Avtorja: Zora Tavčar in Alojz Rebula
- Cena: 20,00 €
- Velikost: 120 mm x 215 mm
- Vezava: broširana
- Število strani: 248
- ISBN: 978-961-278-218-4
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Uredila: Alenka Veber in Jože Faganel

Kontakt

Uredništvo

telefon 01.244.36.70

mohorjeva@siol.net

Ko literatura pripelje k ljubezni

Rebulovim spominom iz otroštva, ko je kot pastir na kraških gmajnah srkal učenost, je njegova soproga Zora Tavčar dodala svoje mladostne spomine iz štajerskega Zasavja. Dve povesti v eni knjigi pričata tudi o nekem lepem, krščanskem zakonu.

Pripoved o doraščanju neke generacije bo ogrela srca številnih bralcev. Knjigo odlikujejo širina razgledov, globok etični čut in razgiban slog, jezikovno svež in poetičen.

O avtorjih

ZORA TAVČAR

Pisateljica Zora Tavčar se je rodila 2. oktobra leta 1928 v Loki pri Zidanem Mostu. Po svojem literarnem in kulturnem delovanju je dobro poznana tako v zamejskih krogih kot v Sloveniji, saj je njena življenjska pot razpeta med rodno Loko pri Zidanem mostu in Trstom ali bolje Opčinami, kjer si je z možem Alojzom Rebulo ustvarila družino.

Foto Alenka Veber

ALOJZ REBULA

Pisatelj Alojz Rebula se je rodil 21. julija 1924 v Šempolaju nad Trstom. Klasično filologijo je dokončal na ljubljanski univerzi. Predaval je latinščino in grščino na srednjih šolah v Trstu. Poročen je s pisateljico Zoro Tavčar in ima tri hčere, ki se, vsaka po svoje, tudi uveljavljajo v slovenskem kulturnem prostoru. Njegov literarni opus obsega mnoge povesti, novele, črtice, drame, eseje, komentarje in romane.

Foto Alenka Veber

Krajši odlomek

Spustila sta se po krajšem klancu, ki je peljal v polje.

»Lej, kakšne rožice vseh barv. Poglej, kakšen nadih vijoličnega!«
je vzkliknila z roko nad zidkom.

Naslednje čudo je bilo drevo, polno ptičkov.

»Odkod so se vzeli vsi ti drobni ptički?« se je čudila. »Glej, kako
zdaj v strnjeni jati letijo na onole drugo drevo.«

Ampak tisti sprehod čez polje je zdaj pri Erigeneji dosegel nekakšno
mično ekstazo. Ko sta prišla do tolmana ob poti, se mu Erigeneja ni
mogla načuditi. Opozarjala ga je na čudovito zeleno barvo glavic
malih račk, na samotno veliko belo raco, na njihovo prhutanje iz
vode na travo. (*Alojz Rebula*)

Edino »strašilo«, pred katerim smo trepetali z ostalimi razredi
vred, je bil naš profesor francoščine Karba. Ta originalni možakar
srednjih let, visok, širokih ramen in markantnega obraza z izre-
dno živo mimiko, kar francoskega šarma, je prihajal v razred kot
kralj, - če je bil seveda dobre volje. Če je bil slabe, je prirohnel kot
lev. A v obeh primerih je bil bodisi njegov kraljevski, bodisi levji
nagovor že od prve ure francoski. Vse leto nismo slišali slovenske
besede iz njegovih ust, razen kadar je udrihal čez ženske. Kadar je
bil pri tem, se je vselej namrdnil, kot da voha mrhovino, ter pove-
dal kakšno posrečeno zgodbo. Kakšno »damo« da je srečal (tu se
je spačil) in kako da je dišala po neznosnem parfemu, s katerim
da je s kričečo obleko vred hotela na sebi prikriti prav tisto, kar
je tako postajalo še bolj očito! Mi teh njegovih zavitih cikanj in
modrovanj nismo kdovekaj razumeli. (*Zora Tavčar*)